Calea Crucii şi a Dragonului
George R.R. Martin

S-a născut în 1948 la Bayonne şi are o diplomă în jurnalism. Prima povestire a sa a apărut în 1971. A fost urmată de romanul* A Song for Lya *(1976) care a câştigat premiul Hugo. Alte scrieri importante sunt premiatele cu Nebula* Portraits of his Children *(1986) şi* Sandkings *(tradus şi în română* – Regii nisipurilor). *Au fost editate nouă volume cu povestirile sale. Primul său roman science fiction* Dying of the Light *(1976) a apărut în acelaşi an în care* Star Wars *apărea pe ecrane şi a fost urmat de alte şapte romane. Este cunoscut pentru seria lui* A Song of Ice and Fire *ce cuprinde* A Game of Thrones *(1996),* A Clash of Kings *(1998) şi* A Storm of Swords *(2000), iar al patrulea* A Feast for Crows *(2005) a ajuns şi el bestseller în SUA. În prezent scrie a cincea carte a seriei* A Dance with Dragons. *În ianuarie 2007 HBO a cumpărat drepturile de televizare la seria* A Song of Ice and Fire *cu autorul fiind coproducător executiv. A fost premiat de patru ori cu Hugo, de două ori cu Nebula şi de 11 ori cu Locus.

Science fiction-ul a încercat de multe ori să ajungă la o anumită înţelegere cu religia şi credinţa, din aceste încercări rezultând unele din cele mai bune scrieri ale genului. În povestirea ce urmează – premiată cu Locus în 1980 – Martin ne oferă o imagine a ce şi cum ar putea arăta ereziile viitorului.

— Erezie, îmi spuse el.

Apa sălcie a piscinei sale tremură uşor.

— Alta? am întrebat, obosit. Sunt atât de multe zilele astea.

Comandantul meu întru ale Domnului se arătă nemulţumit de remarca mea. Îşi schimbă poziţia, cu greutate, făcând valuri. Unul dintre ele se sparse de bordura piscinei şi apa acoperi marmura în care era îmbrăcată podeaua din camera de primire. Cizmele mi se udară, încă o dată. Am hotărât să tratez problema filosofic, cu resemnare. Îmi pusesem oricum cele mai uzate cizme, fiind perfect conştient că picioarele ude făceau parte din consecinţele de neevitat ale unei vizite la Torgathon Nine-Klaris Tûn, înţeleptul poporului ka-Thane şi Arhiepiscop de Vess, Părinte Sfânt al celor Patru Legăminte, Mare Inchizitor al Ordinului Militant al Cavalerilor lui Iisus Hristos şi consilier al Sfinţiei Sale, Papa Daiyn al XXI-lea al Noii Rome.

— De-ar fi erezii câte stele sunt pe cer, fiecare în sine e la fel de periculoasă ca şi o mie, Părinte, îmi spuse Arhiepiscopul solemn. Pentru că suntem Cavaleri ai lui Iisus, este de datoria noastră să luptăm împotriva lor. Şi trebuie să mai adaug că această erezie e una de-a dreptul nebunească.

— Am înţeles Părinte Comandor, i-am răspuns. Nu am avut nici cea mai mică intenţie să par uşuratic. Vă rog să mă iertaţi. Dar misiunea de pe Finnegan a fost foarte solicitantă. Speram să vă pot cere o mică pauză, pentru câteva zile. Am nevoie de puţină odihnă, pentru a-mi reveni şi a-mi pune gândurile în ordine.

— Odihnă? Arhiepiscopul se mişcă din nou în piscină; o mişcare scurtă şi uşoară a trupului său imens fu de ajuns pentru a trimite un nou val de apă de-a lungul podelei. Pupilele negre ale ochilor săi se mişcară nervos înspre mine. Nu, Părinte. Mă tem că nu-ţi pot acorda aşa ceva. Îndemânarea şi experienţa ta sunt vitale pentru reuşita acestei noi misiuni. Tonul de bas al vocii sale se mai înmuie puţin. Nu am avut timp să-ţi citesc raportul despre misiunea de pe Finnegan, spuse el. Cum a mers?

— Rău, i-am răspuns, deşi în cele din urmă am învins. Biserica e puternică pe Finnegan. Când încercările noastre de împăcare au fost respinse, am pus nişte arme în mâinile potrivite şi astfel am reuşit să închidem ziarul şi staţia de radio-televiziune a ereticilor. Tot prietenii noştri s-au ocupat ca acţiunile lor pe cale legală să nu poată duce la nimic.

— Dar asta nu e *rău* deloc, spuse Arhiepiscopul. Ai obţinut o victorie considerabilă în numele Domnului.

— Dar au fost răscoale, Părinte Comandor. Mai mult de o sută de eretici au fost ucişi, au murit şi vreo doisprezece din oamenii noştri. Mă tem că se vor mai isca şi alte violenţe, până ce toată povestea se va sfârşi. Preoţii noştri sunt atacaţi, dacă se apropie de oraşul în care erezia a prins rădăcini. Iar liderii ereticilor îşi riscă vieţile dacă părăsesc acel oraş. Speram să pot evita acest gen de ură şi vărsare de sânge.

— Bine intenţionat, dar nerealist, spuse Arhiepiscopul Torgathon. Clipi din nou în direcţia mea şi brusc mi-am amintit că printre cei din rasa lui acesta era un semn de nerăbdare. Uneori

sângele martirilor trebuie vărsat la fel ca şi sângele ereticilor. Ce contează dacă o fiinţă îşi pierde viaţa, din moment ce îşi salvează sufletul?

— Aşa e, i-am dat dreptate.

În ciuda nerăbdării lui, Torgathon era în stare să-mi ţină predici ore în şir, dacă îi dădeam ocazia. Perspectivă care nu mă încânta câtuşi de puţin. Camera de primire nu era construită pentru confortul uman şi nu doream să rămân mai mult decât era necesar. Pereţii erau umezi şi plini de mucegai, iar aerul fierbinte, umed şi gros mirosea a unt rânced, mirosul caracteristic al celor din rasa ka-Thane. Gulerul îmi rodea gâtul, eram transpirat tot sub sutană, picioarele îmi erau ude leoarcă, iar stomacul începea să mi se revolte. Aşa că am trecut direct la chestiune:

— Şi spuneaţi că această nouă erezie este neobişnuit de prostească, Părinte Comandor?

— Da, răspunse el.

— Unde a început?

— Pe Arion, o planetă la trei săptămâni distanţă de Vess. E locuită în întregime de oameni. Nu înţeleg de ce voi, oamenii, sunteţi atât de uşor de corupt. O dată ce un ka-Thane a descoperit credinţa, nu o mai părăseşte niciodată.

— Acesta e un lucru binecunoscut, am spus politicos, fără să mai amintesc că numărul celor din rasa ka-Thane care deveneau credincioşi era din ce în ce mai mic. Era un popor încet la minte şi prevăzător, iar majoritatea lor nu arăta niciun interes în a învăţa ceva nou sau în a crede în altceva decât religia lor antică. Torgathon Nine-Klariis Tûn putea fi considerat o anomalie. Făcuse parte dintre primii convertiţi, acum două sute de ani, când Papa Vidas al Cinzecilea postulase că fiinţele non-umane pot face parte din cler. Datorită duratei sale lungi de viaţă şi credinţei sale de fier, nu era nicio mirare că Torgathon ajunsese atât de sus în ierarhia bisericească, în ciuda faptului că mai puţin de o mie de semeni de-ai lui îl urmaseră la noua credinţă. Mai avea cel puţin un secol de trăit. Fără îndoială, într-o zi avea să ajungă Cardinal, mai ales dacă avea să stârpească din ce în ce mai mulţi eretici. Aşa erau vremurile.

— Pe Arion, influenţa noastră e foarte scăzută, îi dădu el înainte.

Braţele i se mişcară în timp ce vorbea, patru bâte greoaie de carne flască, gri-verzuie, izbind apa. Cilii, de un alb murdar, din jurul găurii prin care respira, tremurau la fiecare cuvânt. Avem doar câţiva preoţi, câteva biserici şi câţiva credincioşi, dar sunt prea puţini pentru nevoile noastre. Pe planeta aceea ereticii ne-au depăşit ca număr. Am, însă, încredere în inteligenţa şi ascuţimea ta. Va trebui să transformi această calamitate într-o oportunitate. Erezia aceasta este atât de prostească încât o vei demonta cu uşurinţă. Sunt sigur că majoritatea rătăciţilor se vor întoarce pe calea cea bună.

— Fără îndoială, am spus. Şi care e natura acestei erezii? Ce teorie va trebui să demontez?

E trist (semn că până şi credinţa mea slăbise foarte tare), dar trebuie să vă spun că nu-mi păsa câtuşi de puţin. Mă ocupasem deja de prea multe erezii. Crezurile şi îndoielile ereticilor îmi răsunau în cap şi îmi stricau somnul. Cum mai puteam eu să fiu sigur de propria-mi credinţă? Acelaşi edict care-i permisese lui Torgathon să facă parte din cler făcuse ca bisericile de pe şase planete să-l repudieze pe Episcopul Noii Rome, iar cei care urmaseră acel drum găseau că exista ceva îngrozitor de eretic şi de urât în faptul că un extraterestru cu trupul masiv şi gol (cu excepţia gulerului alb de la gât) zbura înaintea mea, ţinând simbolurile Bisericii în cele patru mâini uriaşe ale sale. Creştinismul e cea mai importantă şi singura religie umană, dar asta nu mai însemna mare lucru. Ne-creştinii ne depăşiseră demult, proporţia era de cinci la unu în favoarea lor şi, în plus, apăruseră şi peste şapte sute de secte creştine, unele foarte mari aşa cum era Adevărata Biserică Catolică Interstelară a Pământului şi a celor O Mie de Lumi. Chiar şi Papa Daryn al XXI-lea, deşi destul de puternic, e doar unul din cei şapte mari preoţi care pretinde titlul de Papă. Cândva, credinţa mea a fost destul de puternică, dar timpul mult prea îndelungat petrecut printre eretici şi necredincioşi mi-a cam zdruncinat-o. Nici măcar rugăciunile nu mai ajută prea mult. De aceea nu am simţit nicio spaimă – ci mai degrabă un fel de interes pur intelectual – când Arhiepiscopul mi-a explicat natura ereziei de pe Arion.

— L-au făcut sfânt, mi-a spus el, pe Iuda Iscarioteanul.

* * *

Ca senior al Cavalerilor Inchizitori am propria mea navă spaţială şi sunt mulţumit cu numele ei: *Adevărul lui Iisus.* Înainte de a o primi se numea *Sfântul Toma,* după apostolul cu acelaşi nume, dar nu mi s-a părut prea potrivit ca o navă cu care urma să lupt împotriva ereticilor să fie botezată după un sfânt cunoscut pentru îndoielile sale.

La bord, nu am nicio îndatorire. Nava e condusă de un echipaj de şase fraţi şi surori ai Ordinului Sfântului Cristopher Călătorul, iar căpitanul e o tânără pe care am angajat-o de la un comerciant. De aceea am putut să-mi dedic toate cele trei săptămâni cât a durat călătoria de pe Vess pe Arion studiului bibliei eretice, căci primisem o copie de la asistentul administrativ al Arhiepiscopului. Era o carte grea şi groasă, splendidă, legată în piele neagră cu paginile încrustate cu foiţe de aur şi cu o mulţime de ilustraţii colorate şi holograme. Cartea fusese lucrată cu multă grijă de către cineva care era probabil îndrăgostit de vechea şi uitata artă a lucrului tipărit. Picturile reproduse în interior – originalele, se pare, se găseau pe zidurile Casei Sfântului Iuda de pe Arion – erau nişte capodopere. Deşi erau nişte blasfemii, puteau rivaliza oricând cu cele ale lui Tammerwens şi RoHallidays care împodobeau Marea Catedrală a Sfântului Ion de pe Noua Romă.

Înăuntru, cartea avea o semnătură care indica faptul că fusese aprobată de Lukyan Judasson, Primul Învăţat al Ordinului Sfântului Iuda Iscarioteanul.

Cartea se numea *Calea Crucii şi a Dragonului.*

Am citit-o în timp ce *Adevărul lui Iisus* aluneca printre stele; la început mi-am luat conştiincios notiţe, pentru a înţelege mai bine erezia pe care urma să o combat, dar apoi am renunţat, fiind prea absorbit de conţinutul grotesc, straniu şi întortocheat al cărţii. Cuvintele aveau pasiune, forţă şi poezie.

Atunci am avut ocazia să-l cunosc, cu adevărat, pe Sfântul Iuda Iscarioteanul, o fiinţă umană complexă, ambiţioasă, contradictorie şi ieşită din comun.

S-a născut dintr-o curvă, în fabulosul oraş-stat antic al Babilonului, în aceeaşi zi în care Iisus se năştea în Betleem şi şi-a petrecut copilăria în cartierele rău famate, vânzându-şi trupul atunci

când a fost nevoit şi făcând-o pe peştele când a mai crescut. În tinereţe a devenit preocupat de magia neagră şi, înainte de a atinge vârsta de douăzeci de ani, era deja un necromant renumit. În acele zile a devenit Iuda Îmblânzitorul de Dragoni, primul şi singurul om care a reuşit să zdrobească voinţa celor mai de temut creaturi ale Domnului, marile şopârle cu aripi de foc ale Vechiului Pământ. În carte am găsit o pictură minunată a lui Iuda, aflat într-o cavernă imensă şi rece, cu ochii scăpărând, în timp ce încearcă să ţină la distanţă, cu un bici luminos, un uriaş dragon verde-auriu. Sub braţ, ţine un coş împletit, cu capacul uşor ridicat, din care se iţesc capetele solzoase a trei pui de dragoni. Al patrulea pui de dragon îi iese de sub mânecă. Toate astea apar în primul capitol al vieţii sale.

În cel de al doilea, i se spune în mai multe feluri: Iuda Cuceritorul, Iuda Regele Dragonilor, Iuda al Babilonului sau Iuda Marele Uzurpator. Călare pe cel mai mare dintre dragonii săi, purtând o coroană de fier pe cap şi o sabie în mână, el a făcut ca Babilonul să devină cea mai cunoscută capitală a celui mai mare imperiu al Vechiului Pământ, imperiu ce se întindea din Spania până în India. A domnit de pe tronul său sub formă de dragon aflat în mijlocul Grădinilor Suspendate, pe care tot el poruncise să fie construite, şi tot în faţa acelui tron a fost adus, sângerând şi legat, pentru a fi judecat, Iisus din Nazaret, profetul care îi provocase atâtea necazuri. Iuda nu era un om prea răbdător şi l-a făcut pe Iisus să sângereze şi mai mult până să termine cu El. Când Iisus nu a vrut să-i răspundă la întrebări, Iuda L-a aruncat, plin de dispreţ, înapoi pe stradă, nu înainte, însă, de a le porunci gărzilor sale să-i taie picioarele.

— Vindecătorule, i-a spus el, vindecă-te dacă poţi.

Apoi a urmat Pocăirea, provocată într-o noapte de o viziune, şi Iuda Iscarioteanul a renunţat la coroană, la magia neagră şi la bogăţiile sale şi s-a hotărât să-L urmeze pe Cel pe care îl schilodise. Dispreţuit şi vânat de cei pe care îi tiranizase, Iuda a devenit Picioarele Domnului şi, timp de un an, l-a cărat în spate pe Iisus, până în cele mai îndepărtate colţuri ale fostului său imperiu. Când Iisus s-a vindecat în cele din urmă, Iuda i-a stat alături şi, din acel moment, a devenit prietenul şi sfătuitorul Lui şi cel mai ce încredere om al Său dintre cei Doisprezece Apostoli. În sfârşit, Iisus i-a dăruit lui Iuda darul limbilor străine, a

sanctificat dragonii pe care Iuda îi alungase şi i-a rechemat la el, şi a trimis discipolii într-o misiune solitară peste mări şi ţări pentru a „duce Cuvântul Meu în locurile în care Eu nu pot ajunge”.

Şi a venit şi ziua în care soarele s-a întunecat la amiază şi în care pământul s-a cutremurat, aşa că Iuda şi-a strunit dragonul pe care călărea şi a zburat înapoi, deasupra mărilor turbate de furie. Dar, când a ajuns în Ierusalim, Iisus era deja mort pe cruce.

În acel moment credinţa i s-a zdruncinat şi, în următoarele trei zile, asupra lumii antice s-a abătut ca o furtună Marea Manie a lui Iuda. Dragonii săi au distrus Templul din Ierusalim, i-au alungat pe oameni din oraş şi au atacat centrele de putere ale lumii, aflate pe atunci la Roma şi la Babilon. Iar apoi, când s-a întâlnit cu ceilalţi Doisprezece Apostoli şi a aflat de la ei că Simon, numit şi Petru, se lepădase de trei ori pe Domn, l-a sugrumat cu mâinile sale şi l-a dat drept hrană dragonilor. Apoi şi-a trimis aceiaşi dragoni să dea foc lumii, în semn de funeralii pentru Iisus din Nazaret.

Şi când, în a treia zi, Iisus s-a ridicat din mormânt, Iuda a plâns şi s-a pocăit, dar asta nu a putut îmblânzi mânia lui Iisus, căci prin actele sale de răzbunare, Iuda trădase de fapt toate învăţăturile pe care le predica Iisus.

Aşa că Iisus a rechemat dragonii la el şi aceştia au venit şi focurile au încetat. Şi l-a chemat din stomacurile lor pe Petru şi l-a făcut întreg din nou şi l-a făcut stăpân peste Biserica Sa.

Apoi dragonii au murit şi asta s-a întâmplat dragonilor de pretutindeni, căci reprezentau emblema vie a puterii şi înţelepciunii lui Iuda Iscarioteanul, cel care păcătuise atât de greu în faţa Domnului. Şi Domnul i-a luat şi darul limbilor străine lui Iuda şi puterile vindecătoare pe care i le dăduse şi chiar şi vederea (căci Iuda acţionase ca un orb – în carte era şi o pictură cu Iuda, orb, plângând

Apoi dragonii au murit şi asta s-a întâmplat dragonilor de pretutindeni, căci reprezentau emblema vie a puterii şi înţelepciunii lui Iuda Iscarioteanul, cel care păcătuise atât de greu în faţa Domnului. Şi Domnul i-a luat şi darul limbilor străine lui Iuda şi puterile vindecătoare pe care i le dăduse şi chiar şi vederea (căci Iuda acţionase ca un orb – în carte era şi o pictură cu Iuda, orb, plângând deasupra cadavrelor dragonilor săi iubiţi). Şi i-a spus lui Iuda că, multe secole de

atunci încolo, va fi cunoscut ca Iuda Trădătorul şi că oamenii îi vor blestema numele şi că tot ceea ce fusese şi făcuse va fi uitat de toată lumea.

Dar apoi, pentru că Iuda Îl iubise atât de mult, Iisus îi făcu acestuia o favoare: îi prelungi viaţa, astfel încât să poată călători şi să se poată gândi la păcatele sale şi, în cele din urmă, să se ierte pe sine. Abia apoi va fi putut Iuda muri.

Şi de aici începea ultimul şi cel mai lung capitol din viaţa lui Iuda Iscarioteanul. Cândva regele dragonilor şi prietenul cel mai apropiat al lui Iisus, acum nu mai era decât un călător orb, părăsit de prieteni şi de toată lumea, hoinărind pe coastele reci ale Pământului, încă în viaţă când toate oraşele, oamenii şi lucrurile pe care le cunoscuse, muriseră demult. Petru, care a devenit primul Papă şi a rămas inamicul său cel mai înverşunat, a împrăştiat peste tot în lume, povestea că Iuda L-ar fi vândut pe Iisus pe treizeci de arginţi, astfel încât lui Iuda i-a fost frică să-şi mai folosească numele. O vreme şi-a spus Evreul Rătăcitor, dar a avut mai multe nume. A trăit mai mult de o mie de ani şi a devenit pe rând predicator, vindecător şi ocrotitor al animalelor şi a fost în permanenţă vânat şi persecutat, când Biserica pe care Petru o fondase a devenit coruptă şi înfumurată. Dar, datorită vieţii sale lungi, a reuşit să descopere în cele din urmă înţelepciunea şi să-şi găsească pacea şi, într-un final, Iisus a venit la el şi, pe patul de moarte, s-au împăcat şi Iuda a putut plânge din nou. Înainte să-şi dea ultima suflare, Iisus i-a promis că le va permite câtorva oameni să-şi amintească cine a fost şi ce a făcut el şi, cu trecerea secolelor, renumele său s-a răspândit şi Minciuna lui Petru a fost uitată.

Aceasta a fost viaţa lui Iuda Iscarioteanul, aşa cum a fost ea relatată în *Calea Crucii şi a Dragonului.* Tot acolo se puteau găsi şi învăţăturile sale ca şi scrierile care îi erau atribuite.

După ce am terminat cartea, i-am împrumutat-o şi lui Arla-k-Bau, căpitanul navei mele. Arla era o femeie pragmatică, nu credea în nimic în mod special, dar îi apreciam opiniile. Ceilalţi membri ai echipajului meu, care făceau parte din Ordinul Sfântului Cristopher, ar fi fost cu siguranţă la fel de oripilaţi de conţinutul cărţii ca şi Arhiepiscopul.

— Interesant, îmi spuse Arla, după ce îmi returnă cartea.

— Asta e tot ce ai de spus, am chicotit eu.

Ea dădu, nepăsătoare, din umeri.

— E o poveste drăguță. Mai ușor de citit decât Biblia voastră, Damien, și mai dramatică.

— Adevărat, am recunoscut. Dar e absurdă. E un amestec incredibil de doctrine, de apocrife, de mitologie și superstiții. Distractivă, fără îndoială. Plină de imaginație. Dar ridicolă, nu crezi? Care dragoni? Și un Iisus fără picioare? Iar Petru refăcut din bucăți după ce a fost devorat de patru monștri?

Arla rânji, ironică.

— Dar cu ce e mai credibilă povestea cu apa preschimbată în vin sau cea a lui Iisus mergând pe ape?

Lui Arla-k-Bau îi plăcea să glumească pe seama mea. Când o alesesem căpitan al navei mele se stârnise un mic scandal – din cauză că era necredincioasă – dar își făcea treaba foarte bine și îmi plăcea să o am în preajma mea, pentru a-mi păstra mintea ascuțită. Avea mintea ageră și apreciam lucrul acesta mai mult decât ascultarea oarbă. Poate că ăsta era unul dintre păcatele mele.

— Există totuși o diferență, i-am răspuns.

— Da? Care, nu se lăsă ea mai prejos. Ochii ei mă citiseră deja prin masca mea. Hai, Damien, recunoaște că ți-a plăcut și ție.

Am tușit.

— Da, mi-a stârnit interesul, am recunoscut. Apoi m-am justificat. Cunoști chestiile cu care am de a face de obicei. Mici și plictisitoare devieri de doctrină, tertipuri obscure în interpretarea teologiei cărora, într-un fel sau altul, li se dă prea multă importanță; manevre politice ale vreunui episcop planetar care vrea să devină noul Papă sau cine știe ce concesii, făcute pe ascuns, de către cei de pe Noua Romă sau de pe Vess. Războiul acesta e nesfârșit, iar bătăliile sunt murdare și plictisitoare. Mă obosesc fizic, spiritual și emoțional. Am bătut cu degetele în coperta din piele a cărții. Aceasta e diferită. Bineînțeles, erezia trebuie stârpită, dar recunosc că abia aștept să-l întâlnesc pe acest Lukyan Judasson.

— Imaginile sunt și ele foarte reușite, adăugă Arla, răsfoind paginile cărții și oprindu-se pentru a studia una dintre ele, pe care se afla o imagine a lui Iuda plângând deasupra dragonilor săi morți. Am

zâmbit, mulţumit să observ că şi pe ea o afectase la fel de mult ca şi pe mine. Apoi m-am încruntat.

Acela avea să fie primul semn al dificultăţilor ce au urmat.

* * *

Şi *Adevărul lui Iisus* a ajuns în oraşul de porţelan Ammadon, de pe planeta Arion, unde îşi avea lăcaşul Ordinul Sfântului Iuda Iscarioteanul.

Arion era o planetă plăcută, locuită de peste trei secole. Populaţia ei nu era mai mare de nouă milioane de oameni: Ammadon, singurul ei oraş, adăpostea peste două milioane. Nivelul tehnologic era mediu spre mare dar, în mare parte, se datora importurilor. Arion nu dispunea de o industrie foarte avansată şi nici nu inventa prea multe lucruri, decât, poate, în materie de artă. Artele păreau foarte importante aici şi cei care se ocupau cu ele erau înfloritori şi respectaţi. Libertatea religioasă era un concept de bază al societăţii, dar Arion nu putea fi considerată o planetă religioasă, iar majoritatea populaţiei era divizată în ceea ce priveşte religia. Cea mai importantă doctrină religioasă era estetismul, dar asta cu greu poate fi considerat drept religie. Mai existau şi taoişti, erikanişti, creştini de modă veche şi Copiii Visătorului, ca şi vreo doisprezece secte mai puţin importante.

La acestea se adăugau şi nouă biserici ale Adevăratei Biserici Catolice Interstelare. La început fuseseră doisprezece. Acum, trei dintre ele deveniseră lăcaşuri ale religiei cu cea mai rapidă dezvoltare de pe Arion, Ordinul Sfântului Iuda Iscarioteanul, care îşi construise şi vreo douăsprezece clădiri noi.

Episcopul de Arion era un bărbat întunecat şi sever, cu părul negru tuns scurt şi care nu se bucură prea mult când mă văzu.

— Damien Har Veris! exclamă el, destul de mirat, când bătui la uşa casei sale. Am auzit de dumneavoastră, bineînţeles, dar nu, m-am gândit că o să ajung să vă cunosc şi să vă ofer găzduire. Numărul celor ca noi este mic aici.

— Şi devine din ce în ce mai mic, am spus, ceea ce e de natură să-l îngrijoreze pe Părintele Comandor, Arhiepiscopul Torgathon. Dar, din câte se vede, pe dumneavoastră, Excelenţă, lucrul acesta nu vă deranjează chiar aşa de tare din moment ce nu v-aţi dat osteneala să ne trimiteţi un raport despre activităţile acestei secte a adoratorilor lui

Iuda.

Păru destul de enervat de bruftuluiala mea, dar îşi înghiţi repede mânia. Până şi episcopii se temeau de Cavalerii Inchizitori.

— O, bineînţeles că suntem şi noi îngrijoraţi, spuse el, într-un final. Facem tot ce putem pentru a combate această erezie. Dacă ne puteţi ajuta cu un sfat, vom fi fericiţi să-l ascultăm.

— Sunt Inchizitor al Ordinului Militant al Cavalerilor Lui Iisus Hristos, i-am retezat-o scurt. Eu nu dau sfaturi, Excelenţă, ci acţionez. În acest scop am fost trimis aici şi asta intenţionez să fac. Acum, spune-mi ce ştii despre această erezie şi despre acest Prim Învăţat, Lukyan Judasson.

— Sigur, Părinte Damien, începu Episcoul. Făcu semn unui servitor să ne aducă o tavă cu brânză şi vin şi începu să-mi spună pe scurt istoria explozivă a cultului lui Iuda. L-am ascultat ştergându-mi unghiile cu mânecile hainei mele până ce culoarea lor neagră a început să strălucească şi întrerupându-l din când în când cu câte o întrebare. Pe la jumătatea poveştii, hotărâsem deja că va trebui să-i fac personal o vizită lui Lukyan. Părea cel mai bun lucru cu putinţă pe care puteam să-l fac în acel moment.

Şi, în plus, îmi şi doream să fac asta.

* * *

Aparenţele păreau să conteze pe Arion aşa că m-am hotărât să-l impresionez pe Lukyan. Pentru aceasta, mi-am pus cele mai bune cizme – subţiri, negre, lucrate manual, din piele romană, cizme care nu călcaseră niciodată pe dalele din camera de primire a lui Torgathon – şi un costum negru şi sever, cu revere largi, roşii şi cu guler alb strâmt. În jurul gâtului mi-am pus un crucifix splendid, din aur pur; acul de la guler reprezenta sabia aurită, sigiliul Cavalerilor Inchizitori. Fratele Denis îmi făcuse unghiile cu atenţie, negre ca abanosul şi îmi înnegrise şi ochii, iar pe faţă mă dăduse cu o pudră albă, fină. Aproape că m-am speriat, când m-am privit în oglindă. Am zâmbit, dar m-am oprit, pentru a nu strica efectul.

Am mers pe jos la Casa Sfântului Iuda Iscarioteanul. Străzile din Ammadon erau largi, spaţioase şi aurii, mărginite de copacii roşii numiţi „şoapta vântului” ale căror ramuri lungi păreau, într-adevăr, să şoptească secrete, datorită brizei. Sora Judith m-a însoţit. E o femeie

mică de statură, care pare slabă chiar şi în costumul larg al Ordinului Sfântului Christopher. Faţa îi e blândă şi bună, ochii larg deschişi, tineri şi inocenţi. Dar e o luptătoare de nădejde. Până acum m-a scos de cel puţin patru ori din mâinile celor care m-au atacat, ucigându-i fără prea multă ezitări.

Casa era proaspăt construită. Răzleaţă şi impunătoare, se ridica din mijlocul unor grădini pline de flori strălucitoare şi de iarbă aurie. Nişte picturi murale acopereau atât pereţii exteriori, cât şi pe cei interiori, ai zidului care împrejmuia proprietatea. Pe câteva dintre ele le-am recunoscut din *Calea Crucii şi a Dragonului* şi de aceea am făcut un popas scurt, pentru a le putea admira, înainte de a intra pe poarta principală. Nimeni nu a încercat să ne oprească. Nu am văzut nici paznici şi nici nu ne-a întâmpinat niciun recepţioner. În curte, bărbaţi şi femei se plimbau agale printre straturile de flori sau stăteau de vorbă pe bănci.

Sora Judith şi cu mine ne-am oprit pentru o clipă şi apoi am pornit-o către casă.

Tocmai începusem să urcăm scările, când un bărbat ieşi pe uşă şi rămase în prag, aşteptându-ne. Era blond şi gras, cu o barbă mare, sârmoasă, albă, care aproape îi acoperea zâmbetul discret şi purta o robă subţire ce îi cădea până la picioarele încălţate în sandale. Pe robă se puteau zări câţiva dragoni, pe care se vedea silueta unui om ce purta o cruce.

Când am ajuns în capul scărilor, bărbatul a făcut o plecăciune.

— Părinte Damien Har Veris din Ordinul Cavalerilor Inchizitori, mi s-a adresat el. Zâmbetul i se lărgi. Te salut în numele lui Iisus şi în numele Sfântului Iuda. Eu sunt Lukyan.

Mi-am spus în sinea mea că trebuie să aflu neapărat cine din staff-ul Episcopului transmitea informaţii cultului Iuda, dar nu am lăsat să se citească nimic pe faţa mea. La urma urmei nu eram de ieri, de azi, Cavaler Inchizitor.

— Părinte Lukyan Mo, i-am spus, luându-i mâna. Am câteva întrebări pentru tine. Spunând astea, nu i-am întors zâmbetul.

El continuă să zâmbească şi îmi răspunse:

— Mă aşteptam la asta.

* * *

Biroul lui Lukyan era mare, dar spartan. Adeseori, ereticii au această simplitate, comparativ cu slujitorii adevăratei Biserici, care par să o fi pierdut definitiv. Îşi permisese totuşi un mic lux. Pe peretele din spatele mesei se afla o pictură mare, pictură de care mă îndrăgostisem deja: Iuda cel orb, plângând deasupra dragonilor săi morţi.

Lukyan se aşează cu mişcări greoaie la birou şi îmi arătă un scaun, invitându-mă să iau loc. Sora Judith rămăsese afară, în sala de aşteptare.

— Prefer să stau în picioare, Părinte Lukyan, am spus ştiind foarte bine că asta mă punea în avantaj faţă de el.

— Spuneţi-mi doar Lukyan, îmi spuse el, sau Luke, dacă vă vine mai uşor. Aici nu prea ţinem cont de ierarhii.

— Dar sunteţi Părintele Lukyan Mo, născut aici, pe Arion, educat la seminarul de pe Cathaday şi fost preot al Adevăratei Biserici Catolice Interstelare a Pământului şi Celor O Mie de Lumi, i-am răspuns. Mă voi adresa după rangul dumneavoastră, Părinte şi mă aştept să faceţi acelaşi lucru. S-a înţeles?

— O, sigur că da, cum să nu, zise el amabil.

— Sunt împuternicit să-ţi iau dreptul de a mai sluji şi să te anunţ că eşti excomunicat din cauza ereziei pe care o încurajezi pe această planetă. Aş putea chiar să cer moartea ta, dacă am fi pe anumite planete.

— Da, dar aici suntem pe Arion, zise el repede. Iar noi suntem foarte toleranţi. Ca să nu mai spun că suntem mai mulţi ca voi. Spunând acestea, Lukyan zâmbi din nou. Cât despre restul, oricum nu mai ţin slujbe de multă vreme. De ani buni. Acum sunt Primul Înţelept. Sunt mai degrabă un profesor, un gânditor. Le arăt calea oamenilor şi îi ajut să-şi găsească adevărata credinţă. Excomunicaţi-mă dacă asta vă face fericit, Părinte Damien. Căci fericirea este ceea ce căutăm cu toţii.

— Atunci nu pot să constat decât că ai renunţat la credinţă, Părinte Lukyan. Am pus exemplarul din *Calea Crucii şi a Dragonului* pe masă. Dar văd că ai descoperit una nouă. Acum mi-am permis să zâmbesc şi eu, însă zâmbetul meu era de gheaţă, răutăcios. Cea mai ridicolă dintre credinţe pe care am cunoscut-o vreodată. Bănuiesc că ai să-mi spui că ai vorbit cu Dumnezeu şi că El ţi-a revelat adevărul şi că misiunea ta e să cureţi numele lui Iuda, nu-i aşa?

De data asta, zâmbetul lui Lukyan se lărgi până la urechi. Luă cartea şi mă privi luminos.

— A, nu, îmi răspunse el. Nu, tot ce e scris aici e inventat de mine.

Replica lui mă lăsă fără cuvinte o vreme.

— Cum?

— Eu am inventat totul, repetă el, ţinând cartea cu afecţiune. M-am inspirat, desigur din mai multe surse, mai ales din Biblie, dar consider că, în cea mai mare parte, *Calea Crucii şi a Dragonului* e creaţia mea. Şi cred că a ieşit destul de bine, nu-i aşa? Desigur, nu am putut să-mi trec numele pe ea, oricât aş fi de mândru, dar mi-am inclus semnătura. Aţi observat-o?

Din nou, nu am putut scoate niciun cuvânt. Apoi m-am strâmbat.

— M-aţi luat prin surprindere, am recunoscut. Mă aşteptasem să dau peste un nebun talentat, peste vreun nebun convins că Dumnezeu i-a vorbit şi i-a încredinţat cine ştie ce misiune. Am mai avut de-a face cu ei până acum. Şi, în schimb, iată că dau peste un cinic vesel care a inventat o religie pentru propria lui vanitate sau pentru vreun profit anume. Eu, unul, prefer fanaticii. Căci ei măcar au o scuză. Dar, dumneata, Părinte Lukyan nu meriţi decât dispreţ. Vei arde în iad pentru eternitate!

— Mă îndoiesc, îmi răspunse calm Lukyan. Dar să ştiţi, Părinte Damien, că m-aţi înţeles greşit. Nu sunt nici cinic şi nici nu caut să profit, în niciun fel, de pe urma dragului meu Sfânt Iuda. Am dus-o mult mai bine ca preot al Bisericii voastre. Fac asta doar din vocaţie.

Am luat loc pe scaun.

— Nu înţeleg. Explică-mi te rog, i-am cerut.

— Am să vă spun adevărul, atunci. Spuse aceste cuvinte într-un mod ciudat, de parcă îl încântase. Sunt un Mincinos, adăugă el.

— Ce faci? Încerci să mă zăpăceşti cu astfel de paradoxuri copilăreşti? am strigat la el.

— Nu, nu, în niciun caz, zâmbi el. Sunt un *Mincinos,* cu „m" mare. Aceasta e o organizaţie, Părinte Damien. Sau dacă vreţi, o religie. O credinţă minunată şi puternică. Iar eu nu sunt decât cea mai mică unitate a ei.

— Nu am auzit de nicio astfel de biserică, am spus.

— Păi nici nu prea aveaţi cum, pentru că e o organizaţie secretă. Aşa şi trebuie să fie. Înţelegeţi de ce, nu-i aşa? Pentru că oamenilor nu le place să fie minţiţi.

— Nici mie nu-mi place când sunt minţit, am răspuns.

Lukyan păru jignit de răspunsul meu.

— V-am promis că vă voi spune adevărul, nu-i aşa? Când un Mincinos spune asta, puteţi să-l credeţi. Altfel cum mai putem avea încredere unul în altul?

— Sunteţi mulţi? l-am întrebat. Începusem să cred că, la urma urmei, Lukyan era nebun, la fel de fanatic ca orice eretic, dar într-o manieră mai complexă. Aici aveam de a face cu o erezie în altă erezie, dar ştiam ce trebuia să fac: să aflu adevărul şi să îndrept lucrurile.

— Aţi fi surprins să aflaţi cât de mulţi suntem, Părinte Damien, zâmbi Lukyan. Dar sunt unele lucruri pe care nu vi le pot spune.

— Atunci spune-mi-le pe cele pe care poţi să mi le dezvălui.

— Cu plăcere, zise Lukyan Judasson. Noi, Mincinoşii, ca orice altă religie, avem câteva adevăruri în care credem. Credinţa ne e foarte necesară. Pentru că anumite lucruri nu pot fi dovedite. Noi credem că viaţa merită trăită. Acesta e un act de credinţă. Scopul vieţii e de a fi trăită, de a lupta împotriva morţii, poate chiar de a sfida entropia.

— Continuă, am spus, interesat împotriva voinţei mele.

— Mai credem, de asemenea, că fericirea e bună, că merită căutată.

— Dar Biserica nu se opune fericirii, am spus pe un ton sec.

— Oare? se îndoi Lukyan. Dar să nu ne încurcăm în fleacuri. Oricare ar fi poziţia Bisericii în ceea ce priveşte fericirea, ea propăvăduieşte credinţa în viaţa de apoi, într-o fiinţă supremă şi într-un cod moral complex.

— Aşa e.

— Mincinoşii nu cred în viaţa de apoi, nu cred în Dumnezeu. Noi luăm universul aşa cum *este,* Părinte Damien, iar aceste adevăruri sunt crude. Noi, care credem în viaţă şi o preţuim atât de mult, vom muri. După care nu va mai fi nimic, ci doar un vid etern, întuneric, nonexistenţă. În timpul vieţii noastre nu am avut parte de poezie, am trăit haotic, fără niciun scop. Cum am putea găsi în moarte aceste calităţi? După ce vom muri, vom fi cu toţii uitaţi, de parcă nu am fi

existat niciodată. Nici planetele, nici universul nostru nu ne vor supravieţui prea mult. În cele din urmă, entropia va consuma totul, iar noi nu putem face nimic să împiedicăm asta. Totul va dispărea, ca şi cum nu a existat niciodată, ca şi cum nimic nu a contat vreodată. Universul însuşi e blestemat să dispară, e gol, e nepăsător.

M-am lăsat pe spătarul scaunului şi, pentru o clipă, m-am înfiorat ascultând cuvintele întunecate ale bietului Lukyan. M-am trezit ţinând crucifixul strâns în mână.

— E o filosofie întunecată, am spus, la fel ca orice filosofie falsă. Am avut şi eu această viziune, Părinte. Cred că, până la un punct, cu toţii ajungem să gândim astfel. Dar nu e aşa. Credinţa mea mă fereşte de astfel de nihilisme. E scutul meu în faţa disperării.

— Da, ştiu asta, prietene, Cavalerul meu Inchizitor, îmi zise Lukyan. Mă bucur să observ că ne înţelegi atât de bine. Practic gândeşti, deja ca unul dintre noi.

M-am încruntat.

— Ai surprins esenţa credinţei noastre, continuă el. Adevărurile, marile adevăruri – ca toate adevărurile, de fapt – sunt greu de acceptat de majoritatea oamenilor. De aceea, ne căutăm adăpost în credinţă. În credinţa mea, a ta, în orice credinţă. Nu contează, atât timp cât *credem,* cât credem cu adevărat în oricare ar fi minciuna de care ne agăţăm. Îşi mângâie marginile ciuntite ale bărbii. Psihicul nostru ne-a învăţat, dintotdeauna, că credincioşii sunt fericiţi, nu-i aşa? Poţi crede în Iisus, în Buddha sau în Erika Stormjones, în reîncarnare sau în nemurire, în natură, în puterea dragostei sau în platforma politică a unui partid, dar, până la urmă, totul se reduce la un singur lucru. La a crede. La a fi fericit tocmai pentru că crezi în ceva. Numai cei care au văzut şi au cunoscut adevărul sunt disperaţi şi se sinucid. Căci adevărul e atât de vast pe când credinţele sunt atât de mici, atât de prost construite, atât de pline de erori şi de contradicţii încât, după ce le-am încercat pe toate sau doar pe una, ne apucă disperarea, simţim apăsarea întunericului şi nu mai putem fi fericiţi.

Nu sunt un om prost sau încet la minte. Ştiam, deja, unde bate Lukyan Judasson.

— Voi, Mincinoşii, inventaţi credinţe.

Îmi zâmbi, fericit că l-am înţeles.

— De tot felul. Şi nu doar religii. Gândeşte-te. Noi ştim că adevărul poate fi un instrument foarte crud. Frumuseţea e de o mie de ori preferabilă adevărului. Noi inventăm frumuseţea. Credinţe, mişcări politice, idealuri înalte, credinţa în iubire şi în prietenie. Toate acestea nu sunt decât nişte minciuni. Noi suntem cei care le punem în circulaţie, laolaltă cu multe altele. Noi transformăm istoria, miturile şi religia, făcându-le mai frumoase, mai bune, mai uşor de crezut. Bineînţeles, minciunile noastre nu sunt perfecte. Adevărurile sunt prea vaste. Dar, cine ştie, poate într-o bună zi vom descoperi acea minunată minciună de care se va putea folosi toată umanitatea. Până atunci, sunt bune şi minciunile de acum.

— Nu îmi place deloc ceea ce aud despre voi, Mincinoşii, am spus pe un ton rece, aproape revoltat. Toată viaţa mea nu am căutat decât adevărul.

Lukyan mă privi cu indulgenţă.

— Părinte Damien Har Veris, Cavaler Inchizitor, ştiu că poţi mai bine de atât. Tu însuţi nu eşti decât un Mincinos. Şi faci o treabă foarte bună în privinţa asta. Navighezi de pe o planetă pe alta şi, pe fiecare dintre ele, îi distrugi pe nebuni, pe rebeli, pe cei care se îndoiesc şi care ar putea pune la pământ edificiul marii minciuni pe care o serveşti.

— Dar dacă minciuna mea e atât de minunată, am zis, de ce ai abandonat-o?

— O religie trebuie să se adapteze culturii şi societăţii în care se desfăşoară. Dacă între societate şi religie apar contradicţii sau conflicte, minciuna îşi pierde forţa şi credinţa slăbeşte. Biserica ta e bună pentru multe dintre lumile existente, Părinte, dar nu şi pentru Arion. Viaţa e bună aici, iar credinţa ta e ternă. Aici noi iubim frumuseţea, iar religia ta nu oferă prea multă. Aşa că a trebuit să o îmbunătăţim puţin. Am studiat oamenii de aici multă vreme. Sfântul Iuda va avea succes aici. Căci el oferă dramă şi culoare şi multă frumuseţe – estetica sa e admirabilă. Tragedia sa are un sfârşit fericit şi celor de pe Arion le plac astfel de poveşti. Iar dragonii aduc şi ei un plus de culoare. Cred că şi Biserica ta ar trebui să găsească o modalitate prin care să introducă în cărţile sale aceşti dragoni. Sunt nişte creaturi minunate.

— Mitice, l-am corectat.

— Câtuşi de puţin, îmi răspunse. Cercetează, rânji el. Căci totul porneşte de la credinţă. Cum poţi să ştii ce s-a întâmplat cu adevărat acum trei mii de ani? Voi aveţi propriul vostru Iuda, noi îl avem pe al nostru. Şi voi, şi noi, avem propria carte sfântă. De ce ar fi a voastră mai adevărată decât a noastră? Eu am fost admis de prea puţină vreme în ordinul Mincinoşilor, aşa că nu cunosc toate secretele, dar ştiu că ordinul nostru e foarte vechi. Nu aş fi foarte surprins să aflu că evangheliile au fost scrise de cineva ca mine. Cel mai probabil Iuda nu a existat niciodată. Şi nici Iisus.

— Eu am credinţa că lucrurile nu au stat aşa cum le prezinţi tu, i-am spus.

— Sunt, în clădirea aceasta, peste o sută de persoane care au cea mai adâncă şi deplină credinţă în Sfântul Iuda şi în calea crucii şi a dragonului, îmi replică Lukyan. Credinţa e un lucru foarte bun. Ştii că rata sinuciderilor a scăzut considerabil, cam cu o treime, pe Arion de când a fost înfiinţat Ordinul Sfântului Iuda?

Îmi amintesc că m-am ridicat încet, de pe scaun.

— Eşti la fel de fanatic ca orice eretic pe care l-am cunoscut până acum, Lukyan Judasson. Te compătimesc pentru lipsa ta de credinţă.

Lukyan se ridică odată cu mine.

— Compătimeşte-te pe tine însuţi, Damien Har Veris. Eu am găsit o nouă credinţă şi o cauză nouă şi sunt un om fericit. Tu, dragul meu prieten, eşti cel care se chinuie şi e nefericit.

— *Asta e o minciună,* cred că am strigat.

— Vino cu mine, îmi spuse Lukyan. Atinse un panou de pe peretele din spatele biroului şi frumoasa pictură cu Iuda plângând deasupra dragonilor dispăru când peretele se deschise. În spatele lui se putea zări o scară ce cobora spre subsolul clădirii. Urmează-mă.

În pivniţă se afla o cuvă mare, din sticlă, plină cu un lichid verzui, în care plutea o creatură, ca un embrion antic, bătrân şi tânăr în acelaşi timp, gol, cu un cap uriaş şi cu un corp minuscul, atrofiat. Nişte tuburi îi ieşeau din braţe, din picioare şi din organele genitale, conectându-se la un aparat care ţinea creatura în viaţă.

Când Lukyan aprinse lumina, aceasta îşi deschise ochii. Erau mari, negri şi te citeau până în adâncul sufletului.

— Acesta e colegul meu, mi-l prezentă Lukyan, bătând cu mâna în marginea cuvei. Jon Azure Cross, un Mincinos de rangul al patrulea.

— Şi un telepat, am spus îngreţoşat.

Condusesem nenumărate pogromuri împotriva acestor creaturi, majoritatea copii, pe alte planete. Biserica noastră consideră că puterile psi fac parte din arsenalul Satanei. De aceea, cei care le posedă nici nu sunt menţionaţi în Biblie. Nu m-am simţit niciodată bine ucigându-i.

— Din momentul în care ai intrat în această clădire, Jon ţi-a citit şi mi-a transmis gândurile tale, îmi spuse Lukyan. Foarte puţini dintre noi ştiu că el se află aici. Rostul său e de a ne ajuta să minţim cât mai eficient. Recunoaşte imediat pe cineva a cărui credinţă e reală sau pe cel care doar se preface. Datorită implantului din craniul meu, Jon poate vorbi cu mine tot timpul. De altfel, el e cel care m-a adus în rândul Mincinoşilor. Ştia că nu mai credeam demult. Ştia că disperarea mea era fără margini.

Apoi creatura din cuvă vorbi cu o voce metalică, produsă de un microfon aflat la baza aparatului care îl hrănea: *„Şi îţi simt şi ţie disperarea, Damien Har Veris, preot fără credinţă ce eşti. Inchizitorule, ai pus prea multe întrebări. Inima ţi-e bolnavă şi obosită şi nu mai crezi în nimic. Vino cu noi, Damien. Căci, de fapt, ai devenit un Mincinos cu mult, mult timp în urmă".*

Pentru o clipă am ezitat, întrebându-mă în sinea mea în ce anume mai credeam. Mi-am căutat credinţa – acel foc care cândva mă susţinuse în tot ceea ce făceam – am căutat certitudinea că învăţăturile lui Iisus erau cele adevărate, l-am căutat pe Iisus. Dar nu am găsit nimic. Eram gol pe dinăuntru, plin de îndoieli şi de durere. Dar ştiam ce trebuia să le răspund lui Jon Azure Cross şi zâmbitorului Lukyan Judasson, căci am descoperit, în adâncul fiinţei mele, altceva: am descoperit că, întotdeauna, crezusem şi aveam să cred în Adevăr. Chiar dacă, uneori, acesta era dureros.

— *E pierdut pentru cauza noastră,* spuse telepatul, care-şi luase, în derâdere probabil, şi numele de Cross (cruce).

Zâmbetul de pe faţa lui Lukyan dispăru.

— Serios? Speram că eşti, deja, unul de-ai noştri, Damien. Păreai atât de pregătit pentru asta.

Brusc mi s-a făcut frică şi m-am gândit că e timpul să o chem de Sora Judith. Lukyan îmi dezvăluise destule, iar eu îl refuzasem.

Telepatul îmi simţi frica imediat.

— *Nu ne poţi face niciun rău, Damien. Mergi în pace. Lukyan nu ţi-a dezvăluit nimic important.*

Lukyan se încruntă.

— Dar i-am spus destule lucruri, Jon.

— *Da. Dar cum ar putea crede cuvintele unui Mincinos ca tine?* Gura minusculă a creaturii din cuvă se zbârci, ca şi cum ar fi încercat să zâmbească, iar ochii săi mari se închiseră. Lukyan Judasson oftă şi mă conduse sus pe scări.

* * *

Abia după un an şi ceva am realizat că cel care minţise fusese de fapt Jon Azure Cross şi că victima minciunii sale nu fusesem eu, ci Lukyan. Pentru că le *puteam* face rău şi asta am şi făcut.

Şi nici măcar nu a fost foarte greu. Episcopul avea prieteni în guvern şi mass-media. Cu banii plasaţi acolo unde trebuia, mi-am făcut şi eu câţiva prieteni. Apoi l-am demascat pe Cross, acuzându-l că şi-a folosit puterile psi pentru a le lua minţile adepţilor lui Lukyan. Prietenii mei au fost receptivi la acuzaţiile mele. Poliţia a efectuat un raid şi l-a arestat pe Cross, iar, mai târziu, acesta a fost trimis în judecată.

Desigur, era nevinovat. Acuzaţia mea nu avea niciun temei: telepaţii umani pot citi gândurile altor oameni doar dacă sunt foarte apropiaţi de ei, altfel puterile lor sunt destul de limitate. Cu toate acestea, şi poate pentru că nu sunt foarte mulţi, sunt temuţi, iar Cross era şi destul de hidos, aşa că nu a fost greu să-l transformăm într-un erou negativ şi într-o victimă a superstiţiilor. În cele din urmă, a fost achitat şi a trebuit să părăsească oraşul Ammadon şi probabil şi planeta Arion, plecând în cine ştie ce colţ îndepărtat al universului.

Nu a existat nicio clipă pericolul să fie condamnat. Faptul că a fost acuzat fusese de ajuns. Asta a dus la apariţia fisurilor în minciuna pe care el şi Lukyan o puseseră la cale. Credinţa se câştigă greu şi se pierde foarte uşor. Cea mai mică îndoială poate eroda şi cea mai puternică fundaţie a unei credinţe.

Împreună cu Episcopul am încercat să sădim cât mai multe

îndoieli. Dar nu a fost atât de uşor pe cât mi-am imaginat. Mincinoşii îşi făcuseră bine treaba. Ammadon-ul, ca majoritatea oraşelor civilizate, dispunea de o bază ştiinţifică solidă: un sistem computerizat care făcea legătura dintre şcolile, universităţile şi bibliotecile sale, astfel încât oricine putea să se informeze în legătură cu aproape orice.

Dar, după ce am făcut nişte verificări, am descoperit că istoria Romei şi a Babilonului fuseseră modificate foarte subtil şi că existau trei biografii separate pentru Iuda Iscarioteanul: una în care era prezentat drept Vânzătorul, a doua în care apărea ca sfânt şi, în sfârşit, a treia în care Iuda era cuceritorul Babilonului. Numele său mai apărea, în baza de date computerizată a oraşului şi în legătură cu Grădinile Suspendate şi, de asemenea, am găsit un entry pentru un aşa numit „Cod legal al lui Iuda".

Şi, conform bibliotecii din Ammadon, dragonii dispăruseră ca specie de pe Vechiul Pământ cam pe vremea lui Iisus.

În cele din urmă, am reuşit să ştergem toate aceste minciuni din memoria calculatoarelor, deşi nu a fost foarte simplu, căci a trebuit să citãm autorităţi în materie de pe şase lumi necreştine înainte ca bibliotecarii şi academicienii să cadă de acord că diferenţele nu erau, de fapt, decât nişte chestiuni de interpretare sau de preferinţă religioasă. Dar Ordinul Sfântului Iuda deja începuse să slăbească, mai ales că în tot timpul acesta se aflase permanent în vizorul mass-media. Lukyan Judasson slăbise considerabil şi nu mai zâmbea aşa de des; cel puţin jumătate din bisericile sale fură închise.

Bineînţeles, erezia nu a putut fi eradicată complet. Întotdeauna vor exista cei care vor continua să creadă, indiferent ce s-ar spune despre credinţa lor. Aşa se face că, până în ziua de azi, *Calea Crucii şi a Dragonului* încă mai este citită în oraşul de porţelan Ammadon, printre copacii care şoptesc.

Arla-k-Bau şi *Adevărul lui Iisus* m-au dus înapoi pe Vess, la un an de când plecasem de acolo şi Arhiepiscopul Torgathon mi-a dat în sfârşit concediul de care aveam atâta nevoie, înainte de a mă trimite din nou să lupt împotriva unei erezii. Învinsesem încă o dată în numele Bisericii mele, iar Ordinul Sfântului Iuda Iscarioteanul fusese zdrobit şi redus la dimensiuni ce nu mai constituiau o ameninţare pentru noi. Telepatul Jon Azure Cross se înşelase aşadar, mi-am spus atunci.

Subestimase, din nefericire pentru el, puterea unui Cavaler Inchizitor.

Dar, mai târziu, mi-am amintit cuvintele sale.

— *Nu ne poţi face niciun rău, Damien.*

Nouă?

Ordinului Sfântului Iuda? Sau, nouă, Mincinoşilor?

Minţise deliberat cred, ştiind că oricum voi distruge calea crucii şi a dragonului, dar, în acelaşi timp, fiind convins că nu mă voi putea atinge de Mincinoşi. Mai mult, că nici măcar nu le voi menţiona numele. Şi cum aş fi putut să o fac? Cine m-ar fi crezut? O conspiraţie veche de când lumea, întinsă pe toate planetele locuite din univers? Suna de-a dreptul paranoic şi nu dispuneam de nicio dovadă.

Telepatul minţise pentru ca Lukyan să nu-mi facă vreun rău, eram sigur de asta acum. Cross riscase şi aşa destul de mult încercând să mă atragă de partea lui. Văzând că nu reuşise, nu-i mai rămăsese decât să-l sacrifice pe Lukyan Judasson şi minciuna sa, care nu erau decât pionii de pe o tablă de şah mult mai mare.

Aşa că am plecat, ducând cu mine cunoştinţa faptului că eram gol, lipsit de orice credinţă în afară de aceea a adevărului, adevăr pe care nu-l mai puteam găsi în Biserica mea.

Lucru de care m-am convins şi mai mult în anul de odihnă, pe care mi l-am petrecut citind şi studiind pe Vess, pe Cathaday şi pe Planeta Celia. În cele din urmă a trebuit să mă întorc în camera de primire a Arhiepiscopului Torgathon Nine Klariis Tûn, purtând aceeaşi pereche de cizme ponosite.

— Părinte Comandor, i-am zis, nu mai pot primi nicio misiune. Vă cer să mă eliberaţi din serviciul activ.

— Din ce motiv? murmură el, stropind în jur cu apă.

— Pentru că mi-am pierdut credinţa, am răspuns simplu.

Mă privi lung, clipind des. După o vreme îmi spuse:

— Despre credinţa ta trebuie să vorbeşti cu duhovnicul tău. Pe mine mă interesează doar rezultatele tale. Care au fost întotdeauna foarte bune, Damien. Nu îţi voi permite să te retragi şi nici nu îţi vom accepta demisia.

Adevărul ne va elibera.

Dar libertatea e rece şi goală şi înfricoşătoare în timp ce minciunile pot fi, foarte adesea, calde şi pline de frumuseţe.

Anul trecut, Biserica mi-a dat, în sfârşit, o nouă navă, mai bună. Am botezat-o *Dragonul.*

Ilustraţie: © Sanja Baljkas, Agency Dreamstime.com
Traducere: Emanuel Huţanu

„The Way of the Cross and the Dragon" by George R.R. Martin. Copyright © 1979 by George R.R. Martin. Reprinted by permission of the author and the author's agent Ralph Vicinanza, Ltd.